

ตัวละครและสไตล์การแสดงในบริบทและวัฒนธรรมไทย :
กรณีศึกษาภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์
CHARACTER AND ACTING STYLES OF THAI FILMS IN THAI CULTURE AND
SOCIAL CONTEXT : CASE STUDY OF THAILAND NATIONAL FILM
ASSOCIATION AWARDS (SUBHANAHONGSA AWARDS)

ปรวัน แพทยานนท์ / PORAWAN PATTAYANON

นิสิตปริญญาเอก สาขาศิลปวัฒนธรรมวิจัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

PROGRAM IN ART AND CULTURE RESEARCH, FACULTY OF FINE ARTS, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

พฤกษ์ สุภเศรษฐศิริ¹ / PRIT SUPASETSIRI

สุรพล วิรุฬห์รักษ์² / SURAPONE VIRULRUK

วิรุณ ตั้งเจริญ³ / WIROON TANGCHAROEN

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง ตัวละครและสไตล์การแสดงในบริบทและวัฒนธรรมไทย : กรณีศึกษาภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะตัวละครที่พบในภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ วิเคราะห์สไตล์การแสดงที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ รวมถึงการศึกษาทัศนคติของนักวิชาการ นักแสดง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง และสไตล์การแสดงที่ดี โดยกำหนดขอบเขตของการศึกษาตัวละครและสไตล์การแสดงภาพยนตร์ในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย กรณีศึกษาบทบาทการแสดงของนักแสดงที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ ครั้งที่ 12-21 (ปี พ.ศ. 2545-2554) ในบทบาทของตัวละครหลัก (Main Character) ทั้งชายและหญิง ผลการวิจัยพบว่า นักแสดงนำที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์มีลักษณะทางกายภาพ ภูมิหลังสภาพแวดล้อม มุมมองและทัศนคติของตัวละคร ที่มีภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมไทยที่ชัดเจน ทั้งชีวิตความเป็นอยู่และความเชื่อ มีสไตล์การแสดงที่ค่อนข้างสมจริงและเป็นธรรมชาติ ยกเว้นละครแนวตลก อีกทั้งยังพบข้อบกพร่องในเรื่องของการพูด การแสดงออกทางวัจนภาษา และการสวมบทบาทเป็นตัวละครในบางเรื่อง สำหรับทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการแสดงที่ดี พบว่า การแสดงที่ดี คือการแสดงที่เป็นธรรมชาติ มีความสมจริง และมีความสมดุล ดังนั้นในการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการการแสดงไทยในการตระหนักถึงการแสดงที่ถูกต้อง และตระหนักถึงสิ่งที่ได้ปฏิบัติอยู่เพื่อพัฒนาการแสดงไทยสู่ความเป็นสากลต่อไป

คำสำคัญ : การแสดง สไตล์การแสดง ตัวละคร ภาพยนตร์ไทย รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์

Abstract

This research aims to examine characterization and acting styles of the characters in Thai films which awarded Thailand National Film Association Awards (Subhanahongsa Awards), as well as opinion of directors, academics and actors to search for 'a good acting style' for Thai films. The studied units are Subhanahongsa awards winning films, best actors and actresses from 2002-2011. The researcher analyzed the main characters from 20 awarded films and interviewed 30 academics, actors directors. The study found that physical appearance, background, and attitude of the main character reflected Thai culture and society in term of their living and belief. Thai acting styles are realistic. This is also the ideal acting style in the directors, academics and actor's opinions. However, in some types of films such as

Keywords : Acting, Acting Style, Characters, Thai Films, Thailand National Film Association Awards

¹ รองศาสตราจารย์สาขาวิชาศิลปะการแสดง วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานินพนธ์

² ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรรมการควบคุมการทำปฏิญานินพนธ์

³ ศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาทัศนศิลป์ อาจารย์พิเศษ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรรมการควบคุมการทำปฏิญานินพนธ์

บทนำ

ภาพยนตร์เป็นสื่อสะท้อนเหตุการณ์ทางสังคม การเมือง และศิลปวัฒนธรรมประเพณีของชาติในแต่ละช่วง นับได้ว่าภาพยนตร์ในแต่ละเรื่องถือเป็นมรดกอันล้ำค่าต่อการศึกษาของคนรุ่นหลังเป็นอย่างมาก ในการที่ภาครัฐ และภาคเอกชนได้จัดให้มีการประกวดภาพยนตร์ในรางวัลต่างๆ อาทิ ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม นักแสดงยอดเยี่ยม หรือผู้กำกับยอดเยี่ยม เพื่อคัดเลือกสรรหาคนในวงการบันเทิงในด้านต่างๆ เพื่อส่งเสริม ยกย่องและให้กำลังใจแก่ผู้ทำงานด้านภาพยนตร์ รวมถึงการยกระดับภาพยนตร์ไทยให้มีคุณค่า ให้ทุกคนได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาพยนตร์ไทยที่ต้องช่วยกันส่งเสริมและร่วมกันจรรโลงตลอดไป

นับตั้งแต่ภาพยนตร์เรื่องแรก“นางสาวสุวรรณ” ที่ใช้ตัวแสดงเป็นคนไทยทั้งหมดแต่สร้างในนามบริษัทยูนิเวอร์แซล มีนายเฮนรี แมคเคย์ เป็นผู้ดำเนินงาน โดยได้รับความร่วมมือจากกรมมหรสพลหลวงและกรมการรถไฟพลหลวงช่วยในการถ่ายทำในสมัยรัชกาลที่ 6 แล้วนำออกสู่สายตาประชาชนชาวไทยเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2466 จนถึงปัจจุบันนี้ นับเป็นเวลายาวนานถึง 84 ปีแล้วที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยได้กำเนิดขึ้น แม้ในความเป็นจริงภาพยนตร์ไทยยังไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้มากเท่าประเทศแถบตะวันตก แต่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องก็ได้พยายามที่จะส่งเสริมให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดมา แม้แต่สถาบันพระมหากษัตริย์ก็ยังให้ความสำคัญแก่ภาพยนตร์ไทยโดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีได้ทรงพระราชทานวันภาพยนตร์แห่งชาติเป็นวันที่ 4 เมษายน ของทุกปี อย่างไรก็ตามหลายสิ่งที่มีความสำคัญที่ชาวไทยได้รับจากการมีภาพยนตร์คือความรู้ ความบันเทิง ตลอดจนการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยให้ชาวต่างชาติได้รับรู้ซึ่งถือเป็นคุณค่าอย่างยิ่ง [1]

การที่ภาครัฐและภาคเอกชน อาทิ สำนักนายกรัฐมนตรี โดยคณะกรรมการส่งเสริมภาพยนตร์ไทย หรือสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติได้มีการจัดประกวดภาพยนตร์ภายใต้ชื่อรางวัลต่างๆ ซึ่งมีรางวัลหลัก 3 รางวัลที่มีการจัดประกวดขึ้นในประเทศไทยปัจจุบันได้แก่ รางวัลพระสุรัสวดี(รางวัลตุ๊กตาทอง) รางวัลสุพรรณหงษ์ทองคำ(รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงษ์) และรางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง โดยรางวัลเหล่านี้ถือเป็นก้าวสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้เจริญรุ่งเรือง ซึ่งหมายถึงความอยู่รอดของวงการภาพยนตร์ไทยและความบันเทิงที่ประชาชนจะได้รับ เช่นเดียวกับทางตะวันตกที่มีรางวัลออสการ์ ซึ่งเป็นรางวัลทรงเกียรติของวงการฮอลลีวูดเช่นกัน

ในการประกาศรางวัลภาพยนตร์สำหรับคนในวงการบันเทิงแต่ละครั้ง กระแสเสียงของสื่อมวลชนหลังการประกวดเสร็จสิ้นมักจะทำให้บุคคลที่ได้รับรางวัลมีชื่อเสียงมากขึ้นในทั้งแง่บวกและลบ แน่หนอนว่ารางวัลที่สื่อมวลชน คนในวงการบันเทิง และประชาชนทั่วไปจับจ้องมากที่สุดได้แก่ รางวัลนักแสดงยอดเยี่ยม

ในการแจกรางวัลทางภาพยนตร์ล่าสุด ซึ่งได้แก่รางวัลสุพรรณหงษ์ทองคำของสมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติในบางปีมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น การ

ให้รางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมในปี 2551 ซึ่งผู้ได้รับรางวัลได้แก่คุณมาช่า วัฒนพานิช จากเรื่อง แผล่ ซึ่งมีความโดดเด่นคู่มา กับคุณลินจัย เปล่งพานิช จากเรื่อง รักแห่งสยาม รวมถึง การได้รับรางวัลบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยมของเรื่อง เพื่อนรักมิ้งมิ้ง ซึ่งเป็นหนังชีวิตของชายเพศที่สาม รวมไปถึงความสับสนของรางวัลนักแสดงนำในรางวัลสุพรรณหงษ์ในหลายปีที่ผ่านมา เนื่องจากประชาชนทั่วไปเกิดความคลางแคลงใจในการตัดสินของคณะกรรมการ อาทิ คุณรุ่งลาวัลย์ จากเรื่อง หนูหินอินเตอร์ หรือ น้องเกรซ จาก เรื่องข้าวเหนียวหมูปิ้ง ลูกสาวของคุณสมศักดิ์ (เสี่ยเสียง) เจ้าของค่ายภาพยนตร์สหมงคลฟิล์ม ซึ่งสุดท้ายตัดสินใจคืนรางวัลให้แก่ทางสมาพันธ์ภาพยนตร์เนื่องจากมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมในการได้มาซึ่งรางวัล และเป็นที่ยกเถียงกันในเรื่องของปัจจัยที่ควรพิจารณาสำหรับการแสดง [2]

จากมาตรฐานของสุนทรียะ หรือความงาม (Aesthetic Standard) นักวิชาการหลายท่านได้มองเห็นต่างกัน ทฤษฎีความงาม เป็นเรื่องที่ถกเถียงกันมากในทางสุนทรียศาสตร์อีกอย่างหนึ่งก็คือ ตำแหน่งของความงาม หรือว่าความงามอยู่ที่ไหน ซึ่งสุนทรียะของการแสดงในกลุ่มต่างๆย่อมมีความแตกต่างกัน อาทิ ภาพยนตร์อินเดียในปัจจุบันให้ความสำคัญกับการเต้นและการร้องเพลง ภาพยนตร์เกาหลีเน้นการใช้ชื่อวันภาษาที่สมจริงของนักแสดง ในขณะที่ภาพยนตร์ญี่ปุ่นเน้นอัตลักษณ์การแสดงออกทางวัฒนธรรมของชาติเป็นสำคัญ รวมไปถึงภาพยนตร์ทางแถบตะวันตกจะเน้นการแสดงที่เป็นธรรมชาติสมจริง จากการสัมภาษณ์นักแสดงหลายท่านของไทย ได้ให้ความเห็นในเรื่องของสุนทรียะทางการแสดง (Acting) ที่คล้ายคลึงกันว่า ความงามอันเกิดจากการแสดงนั้นต้องมีความสมจริง

สไตล พันธุมโกมล ได้กล่าวว่า การแสดงอย่างจริงใจ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ว่าจะเป็นการแสดงละครในประเภทใด แนวใด และในยุคนสมัยใด ข้อผิดพลาดของนักแสดงที่แสดงอย่างเสแสร้ง แกล้งทำนั้นมักมีสาเหตุมาจากความเข้าใจผิดว่าการแสดงคือการเสแสร้งแกล้งทำ ข้อเข้าใจผิดดังกล่าวจะนำไปสู่การปฏิบัติที่ทำให้เกิดการแสดงชนิดที่เรียกว่า “จงใจแสดงอารมณ์” โดยปราศจากความจริงใจภายใน ซึ่งปัญหาที่ตามมาทำให้ผู้ชมจำนวนไม่น้อยเข้าใจผิดคิดว่าการแสดงแบบ “จงใจแสดง” เช่นนั้นเป็นการแสดงที่ถูกต้อง และตราบไต่ที่ยังไม่มีการแก้ไขความเข้าใจที่ผิดพลาดเกี่ยวกับความหมายของการแสดง ยังคิดกันว่าถ้าจะ “แสดง” แล้วก็ต้องต้องเสแสร้งปั้นแต่งกิริยาขึ้น จะแสดงอารมณ์ก็ต้องแสดงให้เห็นความสามารถของผู้แสดง โดยไม่คำนึงถึงเรื่องราวหรือความเป็นจริงของตัวละคร การแก้ไขปัญหาก็ทำให้นักแสดงขาดความจริงใจในบทบาทที่แสดงก็ย่อมเป็นไปได้ [3]

สุทธาสินี พุทธิพันธ์ แสดงทัศนคติเรื่องของสุนทรียะหรือความงามทางด้านการแสดงว่า คือความเข้าใจธรรมชาติของการเป็นมนุษย์ เวลาแสดงต้องคิดถึงหลักธรรมชาติ กฎของธรรมชาติ คืออะไร แล้วความเป็นมนุษย์ของเรามีอะไรบ้างที่เป็นธรรมชาติ ถ้าเราเข้าไปสู่ศาแรกเตอร์ตัวละครตัวนั้นอย่าง เป็นธรรมชาติแล้ว เข้าใจระบบความคิด เข้าใจระบบการดำเนินชีวิตการปฏิบัติ ก็จะเป็นกุญแจที่จะทำให้เราถ่ายทอดตัวละครตัวนั้นได้ดี คืออิงธรรมชาติ [4]

ศิริลักษณ์ ผ่องโชค ได้ให้ความเห็นในเรื่องสุนทรียะของการแสดงว่า จะตอบให้เป็นคำจำกัดความก็ยาก เพราะอะไรที่เป็นศิลปะมันไม่ได้มีสิ่งๆ ที่บอกว่าถูกหรือผิด ดีหรือดีเลิศ ทุกอย่างอยู่ที่งานที่สร้างความคิดและมุมมองของคนบางคนที่จะมองเห็นสิ่งต่างๆ ความงามอยู่ที่ประสบการณ์ของคนคนนั้นหรือ taste ของคนคนนั้น taste คือรสนิยม ที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของคนคนนั้น จากการเห็นงานหรือความงามจากสิ่งต่างๆ ถ้าจะให้กล่าวถึงนิยามเป็นวิชาการก็คงไม่ได้เพราะว่าส่วนตัวเราอาจจะได้เรียนรู้ถึงนิยามต่างๆ หรือว่าประวัติศาสตร์ในการละครมา แต่ในการปฏิบัติจริงมันต่างกัน [5]

พรชิตา ณ สงขลา กล่าวถึงสุนทรียะการแสดงไว้ว่า ถ้าจะแสดงให้ได้ดี ให้งามต้องแสดงได้อย่างสมจริง อะไรที่ดูสมจริงกับเรื่องนั้นๆ คือ ในแต่ละเรื่องก็มีความสวยงามต่างกัน มีความเป็นเอกลักษณ์ต่างกัน[6]

อริษา พงศิริวัฒน์ นักแสดงดาวรุ่งอายุ 20 ปี กล่าวว่าการแสดงแต่ละอย่างจะงามได้ ก็ต่อเมื่อภาพที่ผู้ชมได้เห็น เป็นภาพที่สวยงามน่าจดจำ และก็ทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกร่วมกันไปด้วย ส่วนเรื่องของความเชื่อ นักแสดงจะต้องมีให้ได้ ซึ่งค่อนข้างยากเหมือนกัน เพราะว่ามันไม่ใช่ตัวเรา เราจะต้องเรียนรู้ที่จะเป็นคนอื่น คือการเป็นนักแสดงที่ดี สำคัญมากเรื่องที่ต้องเรียนรู้ชีวิตคนอื่น ต้องรับรู้ความรู้สึกของคนอื่น ต้องมีมนุษย์สัมพันธ์กับคนอื่น จะอยู่คนเดียวไม่ได้ และความงามที่จะเกิดขึ้นบนเวที หรือบนภาพที่ปรากฏ มันก็มีหลายๆ อย่างประกอบกัน[7]

การจะได้มาซึ่งรางวัลสำหรับการแสดงที่ยอดเยี่ยมนี้ นอกเหนือจากความสามารถของนักแสดง อาจมีปัจจัยอื่นๆ ที่ทำให้นักแสดงประสบความสำเร็จจนได้มาซึ่งรางวัลอันทรงเกียรติ อาทิ ตัวบทละครและบทบาทที่ได้รับของนักแสดงมีความท้าทาย ผู้สนับสนุนในวงการบันเทิง หรือแม้แต่ภูมิหลังของนักแสดงก็อาจมีผล เป็นเรื่องที่ต้องทำการศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

นักแสดงหลายท่านในปัจจุบันเป็นผู้ที่มีความสามารถและมีพรสวรรค์ในการแสดงยอดเยี่ยมแม้ในขณะที่อายุน้อยจากการศึกษาในเบื้องต้นพบว่านักแสดงที่ได้รับรางวัลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรางวัลตุ๊กตาทอง(รางวัลพระสุรัสวดี) รางวัลสุพรรณหงส์ รางวัลคมชัดลึกอวอร์ด รางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง และรางวัลอื่นๆ เป็นนักแสดงที่มีความหลากหลายในแง่ของสไตล์ของภาพยนตร์ที่เล่น การวางตัวของนักแสดง อายุของนักแสดง เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่าอาจมีปัจจัยที่เป็นบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลให้การแสดงของไทยนั้นมีแบบฉบับที่แตกต่างจากประเทศอื่นๆ โดยที่ผู้วิจัยนั้นมีความเชื่อว่าการแสดงกับบริบททางสังคมไทยนั้นมีความสัมพันธ์กัน โดยภาพยนตร์นั้นเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่จะสะท้อนภาพของความเป็นไทยได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ การเมือง สังคม ศาสนา เป็นต้น ซึ่งในการศึกษานี้ผู้วิจัยสนใจการศึกษานักแสดงชายและหญิงที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ เนื่องด้วยว่ารางวัลพระราชทานอันทรงเกียรตินี้เป็นรางวัลที่มีมานานมากกว่ารางวัลใดๆ ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ในประเทศไทย และยังคงมีมาตราฉบับปัจจุบัน ทั้งยังเป็นรางวัลที่สมาพันธ์ภาพยนตร์เป็นผู้ตัดสิน และเป็นรางวัลที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลทางภาพยนตร์มากที่สุด

มัทนี รัตติน ได้แบ่งประเภทของนักแสดงตามความสามารถในการถ่ายทอดการแสดงออกเป็น 3 ประเภท กล่าวคือ ประเภทแรกนั้นเป็นนักแสดงที่แสดงออกภายนอกด้วยกิริยาท่าทาง สีหน้า ประกอบกับการใช้เทคนิคที่ดี โดยนักแสดงประเภทนี้เรียกได้ว่าเป็นนักแสดงมุ่งเทคนิค ที่สามารถทำให้ผู้ชมเชื่อได้และพอใจ คือสามารถทำได้แนบเนียนแต่ภายในไม่ได้มีความรู้สึกเช่นที่แสดงออก ประเภทที่สองนั้นเป็นประเภทที่นักแสดงนั้นได้สวมจิตใจเข้าไปในตัวละคร เพื่อสมมุติให้ตนเองเป็นตัวละครนั้น เรียกว่าเป็นนักแสดงที่มุ่งอารมณ์ และประเภทสุดท้ายนั้น เรียกว่า นักแสดงผู้มีความสมดุล ที่มีความชำนาญทางด้านเทคนิค ทั้งยังพัฒนาทางอารมณ์ได้อย่างดีควบคู่กันไป ดังนั้นศิลปะการแสดงทางด้านการแสดงออกที่ต้องฝึกฝนจนชำนาญนั้นมี 3 ด้าน ได้แก่ การแสดงออกทางร่างกาย การแสดงออกทางเสียง และการแสดงทางอารมณ์ ความรู้สึก [8]

ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตไว้หลายประการเกี่ยวกับการแสดงภาพยนตร์ไทยว่าเหตุใดจึงมีการแสดงออกที่แตกต่างไปจากประเทศอื่นๆ ในขณะที่ทางแถบตะวันตกนั้นเห็นได้ชัดว่าสไตล์ของการแสดงนั้นมีลักษณะสมจริง ซึ่งการแสดงสไตล์แบบไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้นคล้ายคลึงกับทางแถบตะวันตกเมื่อหลายสิบปีที่แล้ว ในลักษณะของละครแนว soap opera โดยตัดสินจากการแสดงออกทางร่างกาย การแสดงออกทางเสียง และการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก

Barthes กล่าวว่า สิ่งที่ผู้ชมต้องการคือภาพของอารมณ์ มิใช่ตัวอารมณ์จริง ในละครความจริงหรือความลงมือใช้ประเด็นปัญหา เพราะสิ่งที่ผู้ชมคาดหวังก็คือ การแสดงสถานการณ์เชิงคุณค่าให้เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง ซึ่งในสังคมจริง สถานการณ์ทำนองนี้มักจะเพียงปรากฏในลักษณะแฝงเร้น ละครนำหน้าเป็นเสมือนตัวแทนของโลกแห่งความเป็นจริง (ที่มิใช่ความจริง) ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นความดีเลวเป็นสิ่งที่ยากจะแยกแยะ พระเอกผู้ร้ายสับสนปนเปกันอย่างไม่ออก สิ่งต่างๆ ที่เรารับรู้มักขัดแย้งกันเองและไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่สร้างขึ้นในใจ ซึ่งบางทีมันก็ทำให้คนเรารู้สึกสับสนและไม่อาจหาคำอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าได้ แต่ละครนำหน้าสามารถสร้างโลกเสมือนจริงขึ้นมา โลกที่แบ่งแยกความดีเลวไว้อย่างชัดเจน ใครเป็นพระเอกหรือผู้ร้ายคาดเดาได้ไม่ยาก(จะว่าไป ไม่ต้องเดาด้วยซ้ำ) ไม่มีมโนใดๆ ที่คลุมเครือหรือแอบแฝง สิ่งเหล่านี้ทำให้คนดู “พอใจ” ว่าพวกเขาสามารถ “เข้าใจ” โลกที่ปรากฏตรงหน้าได้ และไม่รู้สึกสับสนคลุมเครือเหมือนโลกแห่งความเป็นจริง [9]

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่ารูปแบบของการแสดงที่แสดงออก ทั้งอวัจนภาษา การใช้น้ำเสียง การเคลื่อนไหว บุคลิกภาพ การวางตัว และอื่นๆ นั้นแสดงออกถึงความเป็นไทยได้อย่างชัดเจน แต่หากวิเคราะห์ลึกลงไปนั้นการแสดงออกดังกล่าวอาจเป็นข้อสังเกตที่ทำให้เราเข้าใจถึงบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทยที่ถูกถ่ายทอดออกมาในสื่อประเภทภาพยนตร์ ดังนั้นการท้าววิจัยเรื่องสไตล์การแสดงภาพยนตร์ในบริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทยก็เพื่อต้องการศึกษาและชี้ให้เห็นถึงสไตล์การแสดงของไทยในปัจจุบันที่ยังคงมีลักษณะเป็น Melodrama ที่ไม่สมจริงอยู่มาก ในขณะที่ในแถบตะวันตกหรือประเทศอื่นๆ ในเอเชียนั้นการแสดงมีความสมจริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการตอบคำถามว่าสิ่งใดที่เป็น

ตัวแปรทำให้ลักษณะของการแสดงไทยเป็นเช่นนั้น ซึ่งจะมีผลเกี่ยวเนื่องไปถึงปัญหาและอุปสรรคในการฝึกนักแสดงไทย ทั้งยังส่งผลต่ออาชีพผู้ฝึกนักแสดง (Acting Coach) ในบริบทของสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย รวมถึงเป็นประโยชน์ต่อวงการการแสดงไทยในการตระหนักถึงการแสดงที่ถูกต้อง และตระหนักถึงสิ่งที่ได้ปฏิบัติอยู่โดยสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องที่ต้องศึกษาค้นหาข้อมูลแบบเจาะลึกในเชิงคุณภาพ เพื่อการพัฒนาการแสดงไทยสู่ความเป็นสากลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะตัวละครที่พบในภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สไตล์การแสดงที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์
3. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักวิชาการ นักแสดง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและสไตล์การแสดงที่ดี

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
กลุ่มที่ 1 ผู้วิจัยจะทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างภาพยนตร์จาก 1 ทศวรรษที่ผ่านมา ได้แก่ปี พ.ศ. 2545 - พ.ศ. 2554 โดยแบ่งเป็นชายและหญิง รวมทั้งหมด 20 เรื่อง
กลุ่มที่ 2 ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักแสดง ผู้กำกับ ผู้ฝึกนักแสดง และนักวิชาการ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
2. ตัวแปรที่ศึกษา
2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่
2.1.1 วิเคราะห์ตัวละครในภาพยนตร์ไทยเพื่อหาบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วย ลักษณะทางกายภาพ (Appearance) ภูมิหลัง/สภาพแวดล้อม (Background) และมุมมองทัศนคติของตัวละคร (Point of View)
2.1.2 สไตล์การแสดงของนักแสดงที่ได้รับรางวัล ประกอบด้วยการแสดงออกทางร่างกาย การแสดงออกทางการใช้เสียง และการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก
2.1.3 ทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงต่อการแสดงของนักแสดงไทยจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักแสดง ผู้กำกับ ผู้ฝึกนักแสดง และนักวิชาการ
2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ตัวละครและสไตล์การแสดงในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ศึกษาโดยใช้หลักการวิจัยแบบกรณีศึกษาและการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้แบบสอบถามแบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่อง ตัวละครและสไตล์การแสดงในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย : กรณีศึกษาภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ ที่จัดโดยสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ ครั้งที่

12-21 (ปี พ.ศ. 2545-2554) ในบทบาทของนักแสดงนำชายและหญิง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. แหล่งข้อมูลที่ใช้ศึกษา ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมจาก 3 แหล่ง ได้แก่
1.1 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคล ได้แก่ นักแสดง นักวิชาการ และ ผู้กำกับการแสดง
1.2 ภาพยนตร์ที่นักแสดงได้รับรางวัลนักแสดงนำ ภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ ครั้งที่ 12-21
1.3 ข้อมูลจากสื่อเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ รางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ การแสดง ตลอดจนบทความ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ รวมถึงสื่อประเภทคอมพิวเตอร์ และข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ รางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ การแสดง และข่าวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับรางวัลภาพยนตร์ต่างๆ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยได้เลือกเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่

- 2.1 แบบสัมภาษณ์ โดยใช้คำถามแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) การใช้คำถามแบบกึ่งโครงสร้างนี้ ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถตัดคำถามบางคำถามและเพิ่มคำถามพิเศษเฉพาะเรื่องขณะที่ทำการสัมภาษณ์ได้
2.2 แผนผังวิทัศน์ภาพยนตร์ โดยวิเคราะห์จากภาพยนตร์ที่นักแสดงนำที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ ครั้งที่ 12-21 (ปี พ.ศ. 2545-2554)

การวิเคราะห์ข้อมูล

อภิปรายผล

การที่ภาครัฐและภาคเอกชน อาทิ สำนักนายกรัฐมนตรี โดยคณะกรรมการส่งเสริมภาพยนตร์ไทย หรือสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติได้มีการจัดประกวดภาพยนตร์ภายใต้ชื่อรางวัลต่างๆ ซึ่งมีรางวัลหลัก 3 รางวัลที่มีการจัดประกวดขึ้นในประเทศไทยปัจจุบัน ได้แก่ รางวัลพระสุรัสวดี(รางวัลตุ๊กตาทอง) รางวัลสุพรรณหงส์ทองคำ(รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์) รางวัลคมชัดลึก อวอร์ด และรางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง โดยรางวัลเหล่านี้ถือเป็นการก้าวสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้เจริญรุ่งเรือง ซึ่งหมายถึงความมั่งคั่งของวงการภาพยนตร์ไทย และความบันเทิงที่ประชาชนจะได้รับ ในการศึกษานี้ผู้วิจัยสนใจ การศึกษานักแสดงชายและหญิงที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ เนื่องด้วยว่ารางวัลพระราชทานอันทรงเกียรตินี้เป็นรางวัลที่มีมานานมากกว่ารางวัลใดๆที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ในประเทศไทย และยังคงมีมาตราบจนปัจจุบัน เช่นเดียวกับทางตะวันตกที่มีรางวัลออสการ์ ซึ่งเป็นรางวัลทรงเกียรติของวงการฮอลลีวูด หรือย้อนไปเมื่อมีรางวัลแรกที่เกิดขึ้นในสมัยกรีกที่มาจากตำนานเล่าขานว่า เหล่าเทพได้แข่งขันประกวดกันว่า จะมีเทพเจ้าองค์ใดที่สามารถสรรหาของขวัญที่มีค่ามากที่สุดให้แก่มวลมนุษย์ได้โดยให้มนุษย์เป็นผู้ตัดสิน ดังนั้น เมื่อเทพธิดา Athena เทพแห่งสติปัญญา ทรงเลือกต้นมะกอกเป็นของขวัญ ของขวัญดังกล่าวได้ชนะจิตใจของปวงชนอย่างสมบูรณ์ประชาชนจึงพร้อมใจ กันตั้งชื่อเมืองที่ตนอาศัยว่า เอเธนส์ (Athens) ตามชื่อของเทพธิดา Athena

และได้ัญเชิญพระนางเป็นเทพธิดาคุ้มครองเมือง และที่ Acropolis ชาวกรีกปลูกต้นมะกอกไว้รายรอบสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเชื่อว่า ต้นมะกอกให้ทั้งความหวัง อีสราภาพ และความปรานีแก่ผู้พบเห็น นอกจากนี้ชาวกรีกก็มีประเพณีปฏิบัติหนึ่งที่กระทำกันมาตั้งแต่สมัย คริสตศตวรรษ คือ นักกรีฑาที่ชนะเลิศการแข่งขันกรีฑาโอลิมปิกจะได้รับช่อมะกอกเป็นรางวัล ดังนั้น ความหมายของคำว่า “รางวัล” น่าจะหมายถึง สิ่งของที่ใฝ่ใจมาให้ด้วยความชอบหรือให้เพื่อเป็นสินน้ำใจ

เมื่อก้าวถึงรางวัลที่ได้รับการยอมรับที่สุดในวงการ ภาพยนตร์ เช่นรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ กระแสเสียงของสื่อมวลชนหลังการประกวดเสร็จสิ้นแต่ละครั้ง มักจะทำให้บุคคลที่ได้รับรางวัลมีชื่อเสียงมากขึ้นในทั้งแง่บวกและลบ แน่หนอนว่าเมื่อมีการประกาศรางวัล รางวัลที่สื่อมวลชน คนในวงการบันเทิง และประชาชนทั่วไปจับจ้องมากที่สุดได้แก่รางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม รางวัลนักแสดงยอดเยี่ยมและรางวัลผู้กำกับยอดเยี่ยม

รางวัลสุพรรณหงส์ทองคำ เป็นรางวัลที่มอบให้แก่บุคคลในวงการผลิตภาพยนตร์ไทย ที่มีผลงานดีเด่นที่สุดในสาขาต่างๆ ในแต่ละปี โดยได้จัดให้มีพิธีมอบรางวัลนี้เป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. 2522 จัดโดยสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์ไทย ด้วยความร่วมมือกับอีก 5 องค์กร คือ สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย สมาคมนักประชาสัมพันธ์ ชมรมวิทยุ ชมรมนักแสดงประกอบ

พิธีประกาศผลรางวัลสุพรรณหงส์ทองคำครั้งที่ 1 ประจำปี 2521 จัดขึ้นเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2522 ณ อาคารใหม่สวนอัมพร โดยนายประกอบ หุตะสิงห์ อดีตรัฐมนตรีผู้แทนพระองค์ เป็นประธานมอบรางวัล โดยรางวัลที่มอบเป็นรูปหัวเรือสุพรรณหงส์ สมาคมผู้สร้างภาพยนตร์ไทย จัดงานนี้จนถึงครั้งที่ 7 ประจำปี 2530 เมื่อปี พ.ศ. 2531 จึงได้เปลี่ยนองค์กรผู้จัดงานเป็นสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ จัดงานเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2535 และในปี พ.ศ. 2534 ใช้ชื่อว่า รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติ ต่อมาจึงเปลี่ยนชื่อเป็น รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติ สุพรรณหงส์ และได้ออกแบบรางวัลที่มอบใหม่ โดยในปัจจุบันได้มีการจัดเป็นครั้งที่ 21 นักแสดงนำชายและหญิงได้แก่ ปิยธิดา วรมุสิก จากภาพยนตร์ ลัดดาแลนด์ และนพชัย ชัยนาม จากภาพยนตร์ฝนตกขึ้นฟ้า

ตัวรางวัล (signifier)

รางวัลสุพรรณหงส์มีสัญลักษณ์เป็นรูปหงส์ ตามความเชื่อของ “คนจีน” ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งฤกษ์งาม ยามดีในวิถีชีวิตของคนจีน ส่วนคนมอญเชื่อว่า หงส์ เป็นสัญลักษณ์แห่งความอุดมสมบูรณ์ ความมั่งคั่ง และสันติสุข โดยเชื่อว่าหงส์จะอาศัยอยู่ในที่ซึ่งอุดมสมบูรณ์เท่านั้น หงส์จะนำพาให้ผู้คนในที่นั้นๆ มีแต่ความมั่งคั่ง ร่ำรวย และหงส์ในมิติของมอญ เป็นสัตว์ที่รักสงบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นและไม่กินของที่มิใช่ชีวิตจะดำรงชีพด้วยผลไม้ใบหญ้า และมวลหมู่แมลงที่ตายแล้วเท่านั้น ส่วนของประเทศไทยสำหรับสัญลักษณ์หงส์ที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ของรางวัลนั้น เชื่อว่าหงส์นั้น

เป็นสัตว์ชั้นสูง ที่ใช้ในงานสำหรับพระมหากษัตริย์ เช่น เรือพระที่นั่งสุพรรณหงส์ ดังนั้น การที่นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการมอบรางวัล เพราะเชื่อว่าพิธีมอบรางวัลแรกเริ่มนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระราชินีนาถ ได้เสด็จมามอบเป็นเกียรติในพิธี จึงทำให้มีการสร้างสัญลักษณ์ของรางวัลเป็นรูปหงส์ [10]

คณะกรรมการของสมาพันธ์ภาพยนตร์ และคณะกรรมการตัดสินรางวัล

สมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ อักษรย่อว่า “สมภพ” ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “The Federation of National Film Association of Thailand” ใช้อักษรย่อว่า “FNAT” จัดตั้งขึ้นเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ในวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยที่เกิดขึ้นในแต่ละสาขาอาชีพที่กระจัดกระจายอยู่ในวงการ การรวมกลุ่มกันระหว่างบุคคลในวงการภาพยนตร์เกิดขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมของความคิดเห็น การพัฒนา การดำรงไว้ซึ่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์แห่งชาติ และเพื่อร่วมกันสร้างสรรค์จรรโลงภาพยนตร์ให้มีการเติบโตมั่นคงยิ่งขึ้นสืบไป มี 11 สาขาอาชีพ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการในสาขาผู้สร้างภาพยนตร์ สาขาโรงภาพยนตร์ สาขาผู้จำหน่าย สาขาผู้กำกับ สาขาดารา - นักแสดง สาขาทิมงานสร้าง สาขานักพากย์ สาขาแลป สาขาผู้สื่อข่าวบันเทิง สาขานักวิชาการภาพยนตร์ สาขาผู้ผลิตและจำหน่ายวีดิทัศน์ โดยมีคณะกรรมการสมาคมและคณะกรรมการบริหารสมาคม

สมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติเข้ามาบริหารจัดการองค์กรให้มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ โดยมีนายกสมาคมสมาพันธ์ ในแต่ละสมัย ดังนี้

1. นายไพจิตร ศุภวารี
: เป็นนายกสมาคม 2 สมัย ปี 2534 - 2537
2. นายสุพจน์ พิสิษฐวัฒน์
: เป็นนายกสมาคม 2 สมัย ปี 2538 - 2541
3. นายคมน์ อรรถเดช
: เป็นนายกสมาคม 2 สมัย ปี 2542 - 2545
4. นายสมศักดิ์ เตชะรัตนประเสริฐ
: เป็นนายกสมาคม 2 สมัย ปี 2546 - 2548
5. นายชัยวัฒน์ ทวีวงศ์แสงทอง
: เป็นนายกสมาคม 1 สมัย ปี 2549 - 2550
6. นายจากุ กัลย์จากุ
: เป็นนายกสมาคม ปี 2550 จนถึงปัจจุบัน

การรวมตัวของคนในวงการวิชาชีพเป็นสมาคมฯ นั้นเกิดขึ้นเนื่องจากการรวมพลังด้วยความตั้งมั่นที่จะผลักดันภาพยนตร์ไทยก้าวไกลสู่สากลได้สำเร็จ ด้วยความเข้าใจอันดีระหว่างกันของบุคคลในวงการภาพยนตร์ เป็นความร่วมมือที่เป็นการหวังของอนาคตภาพยนตร์ไทย ในอันที่จะสร้างศักยภาพและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้กับวงการภาพยนตร์ไทยให้เข้มแข็งและก้าวกับดูแลตนเองได้ในระดับมาตรฐานสากลต่อไป แน่หนอนว่าคณะกรรมการสมาพันธ์ภาพยนตร์นั้นเป็นกลุ่มบุคคลที่มีหน้าที่ในการคัดเลือกคณะกรรมการตัดสินในสาขาต่างๆ และเป็นที่น่าสังเกต

ว่าประธานสมาคมในยุคต่างๆเป็นผู้มีอิทธิพลและเป็นเจ้าของบริษัท
ในวงการภาพยนตร์ตลอดมา

บุคคลกลุ่มสำคัญที่เกี่ยวข้องกับรางวัลภาพยนตร์นี้มี
มีหลายกลุ่มด้วยกัน หนึ่งในบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับรางวัล
ภาพยนตร์นี้ ได้แก่ คณะกรรมการตัดสิน อันได้แก่บุคคลหลาย
ฝ่าย อาทิ นักวิชาการ นักแสดง ผู้กำกับ ผู้เขียนบทละคร นักข่าว
นักหนังสือพิมพ์ เป็นต้น จากการสัมภาษณ์นักวิชาการที่มีส่วนร่วม
ในการเป็นกรรมการในการตัดสินการประกวด ทำให้ทราบว่าคณะ
กรรมการตัดสินภาพยนตร์ประกอบไปด้วยนักวิชาการ นักประพันธ์
นักวิจารณ์ นักเซนเซอร์ นักหนังสือพิมพ์ ดารานักแสดง โดยในการ
ตัดสินรางวัลในแต่ละหมวดนั้น แต่ละบุคคลที่เป็นกรรมการจะต้อง
เสนอรายชื่อของตัวบุคคลหรือชื่อภาพยนตร์ที่คิดว่าดีที่สุด พร้อมให้
เหตุผลในการเลือกอย่างมีอิสระโดยไม่มีมาตรฐานและตัวชี้วัดใด
ในการเป็นเกณฑ์การให้คะแนน ยกตัวอย่างเช่น ในหมวดของ
นักแสดง น่าจะมีกรอบในการพิจารณา เช่น การใช้ฉ้อฉลภาษา
บุคลิกภาพของนักแสดง การวางตัวของนักแสดง การใช้หน้าเสียง
 เป็นต้น ในปัจจุบันวิธีการคัดเลือกนักแสดงยอดเยี่ยมจะมีก็แต่เพียง
เขียนเหตุผลของแต่ละคนถึงความเหมาะสมในอันที่จะคัดเลือกผู้ใด
ให้ได้รับรางวัล เหตุผลที่ได้รับรางวัล และเขียนคะแนนที่ควรได้รับ
เพื่อนำไปประมวลเท่านั้น แต่ในการตัดสินแต่ละครั้งจะต้องมี
กระแสข่าวของความไม่พึงพอใจของกลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่งที่มีการ
วิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมของรางวัลที่ได้รับ และหนึ่งใน
รางวัลที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอได้แก่ รางวัลนักแสดงนำ
ทั้งชายและหญิง

จากการสัมภาษณ์หลากหลายทัศนะของผู้ที่เคยเป็นคณะ
กรรมการตัดสินนักแสดงยอดเยี่ยม พบว่าไม่มีกฎเกณฑ์ที่ตายตัว
ว่าจะพิจารณาเรื่องใดเป็นพิเศษ แล้วแต่ว่าต้องการมอบรางวัลให้
ดาราคณไหน แล้วมาถกกันว่าเพราะอะไร และนักแสดงหลายท่าน
ได้กล่าวถึงทัศนะผู้ที่ได้รับรางวัลว่า เรื่องของรางวัลต่างๆที่มอบให้
กับนักแสดงมีความเหมาะสมดี และนักแสดงที่ได้ก็มีความสามารถ
สมควรได้รับรางวัลอยู่แล้ว

คณะกรรมการตัดสินรางวัลนับเป็นกลุ่มบุคคลหนึ่ง
ที่มีอำนาจอยู่ในมือ จากเหตุการณ์ที่ผ่านมาอดีตนายกสมาคม
นายสมศักดิ์ เตชะรัตนประเสริฐ ได้ลาออกจากตำแหน่ง เนื่องจาก
ไม่พอใจการท้วงท้วงแห่งประเทศไทยจากการจัดงานบางกอก
ฟิล์มเฟสติวัลเองโดยไม่ผ่านทางสมาพันธ์ภาพยนตร์ไทย และทำ
เรื่องเชิญไปทางค่ายหนังเองโดยให้บริษัทต่างชาติเข้ามาจัดแทน
โดยอ้างว่าสมาพันธ์ไม่พร้อม ทำให้สมาชิกของสมาพันธ์เกิดความ
ไม่พอใจยื่นใบลาออกจากสมาพันธ์ถึง 6 บริษัทได้แก่ จีเอ็มเอ็ม
ไอทีบี ไฟว์สตาร์ อาร์.เอส.ฯ บ็อกซ์ออฟฟิศ และออนป้า ทำให้
นายเสียงลาออกเพื่อแสดงความรับผิดชอบที่ทำให้สมาพันธ์ต้อง
แตกแยก และต่อมาจนถึงปัจจุบันได้มีนายกสมาพันธ์คนใหม่เข้า
มาดำรงตำแหน่งแทน ได้แก่ คุณณาถก กัลจาฤก ประธานกรรมการ
บริหาร บริษัทกันตนา

นักแสดง

นักแสดงเป็นกลุ่มคนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการประกาศ
รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ เนื่องจากเป็นรางวัลที่เป็นข้อ
บ่งชี้ถึงความสำเร็จของการทำงานที่ยากลำบากของตน จากประวัติ
ที่ผ่านมานักแสดงที่เคยได้รับรางวัลนักแสดงนำภาพยนตร์แห่งชาติ
สุพรรณหงส์ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ได้แก่

นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม

- ครั้งที่ 12 ประจำปี 2545
อริศรา วงษ์ชาติ - 1+1 เป็นสูญ
- ครั้งที่ 13 ประจำปี 2546
พิมพ์พรรณ ชลายนคุปต์ - ดินบาปพรหมพิราม
- ครั้งที่ 14 ประจำปี 2547
แอน ทองประสม - เดอะเลตเตอร์ จดหมายรัก
- ครั้งที่ 15 ประจำปี 2548
นวรรตน์ เตชะรัตนประเสริฐ - เอ้อเธอ
- ครั้งที่ 16 ประจำปี 2549
รุ่งลาวัลย์ โทนะหงษา - หนูหิน เดอะมูฟวี่
- ครั้งที่ 17 ประจำปี 2550
มาชา วัฒนพานิช - แผล
- ครั้งที่ 18 ประจำปี 2551
รัชนี วงศ์วิริยะ - รักสามเส้า
- ครั้งที่ 19 ประจำปี 2552
ศิริน หอวัง - รถไฟฟ้า มหานคร
- ครั้งที่ 20 ประจำปี 2553
หนึ่งธิดา โสภณ - กวน มึน โฮ
- ครั้งที่ 21 ประจำปี 2554
ปิยธิดา วรมุสิก - ลัดดาแลนด์

นักแสดงนำชายยอดเยี่ยม

- ครั้งที่ 12 ประจำปี 2545
นภดล ดวงพร - 15 คำ เดือน 11
- ครั้งที่ 13 ประจำปี 2546
อัสนี สุวรรณ - บิวตี้ฟูลบ็อกเซอร์
- ครั้งที่ 14 ประจำปี 2547
ปิติศักดิ์ เยาวนานนท์ - ไอ้פק
- ครั้งที่ 15 ประจำปี 2548
ฉัตรชัย เปล่งพานิช - จอมขมังเวทย์
- ครั้งที่ 16 ประจำปี 2549
กฤษดา สุโกศล - 13 เกมสยอง
- ครั้งที่ 17 ประจำปี 2550
อัศรา อมาตยกุล - ไซยา
- ครั้งที่ 18 ประจำปี 2551
อนันดา เอเวอริงแฮม - แฮปปี้เบิร์ธเดย์
- ครั้งที่ 19 ประจำปี 2552
ปรเมศร์ น้อยอำ - สามชุก
- ครั้งที่ 20 ประจำปี 2553
อนันดา เอเวอริงแฮม - ชั่วฟ้าดินสลาย
- ครั้งที่ 21 ประจำปี 2554
นพชัย ชัยนาม - ผนตกขึ้นฟ้า

ลักษณะตัวละครในภาพยนตร์ไทย

1. ลักษณะทางกายภาพ

ลักษณะทางกายภาพของตัวละครนำชายในภาพยนตร์ไทย มีลักษณะคล้ายกัน โดยมีลักษณะเป็น Hero กล่าวคือเก่งและสมบุรณ์แบบ และต้องดูดีในการปรากฏตัวฉากแรกๆ เสมอ แล้วจึงค่อยๆ แปรเปลี่ยนสภาพไปเป็นสภาพที่เลอะเทอะ ไม่ดูแลตัวเอง ไม่น่าดูมากขึ้น ส่วนใหญ่เป็นคนไทยแท้ อายุโดยประมาณ 30-35 ปี หน้าตาดี รูปร่างสูงโปร่ง มีกล้ามเนื้อท้อง บุคลิกดี สุขภาพแข็งแรง พุดจาตื๊ดชัดเจนฉาดฉาน แต่งกายตามอาชีพของแต่ละคนแต่โดยมากจะแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนส์ตามแบบฉบับชายไทยทั่วไป ส่วนลักษณะทางกายภาพของนักแสดงนำหญิงในภาพยนตร์ไทยนั้น มีลักษณะทางด้านกายภาพเช่นเดียวกัน กล่าวคือมีรูปร่างหน้าตาดี จัดได้ว่ามีความงามในแบบยุคสมัยของภาพยนตร์ที่ถ่ายทำในยุคนี้ๆ ตัวละครโดยมากมีอายุประมาณ 25-35 ปีซึ่งเป็นวัยที่ยังคงความสวยงามอยู่ แต่งกายตามแบบหญิงไทยวัยทำงานทั้งนอกบ้านและในบ้านทั่วไป

2. ภูมิหลัง/สภาพแวดล้อม

ภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของตัวละครทั้งหญิงและชายในภาพยนตร์ไทยนั้นมักประสบปัญหาอย่างหนักหน่วงในด้านใดด้านหนึ่งของชีวิต ภาพยนตร์สะท้อนผ่านตัวละครแสดงให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยที่มักมีปัญหาทางครอบครัวและการใช้ชีวิตคู่ เช่นการหย่าร้าง ชีวิตครอบครัวไม่อบอุ่น ปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว รวมไปถึงปัญหาทางการทำงาน การตกงาน การโดนไล่ออก การพลัดพราก ทั้งยังแสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อม ชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยที่มีการแก่งแย่ง ต้องสู้ชีวิต ซิงติซิงเตน การนึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตน ทั้งยังมีสภาพสะท้อนของปัญหาสังคม อาทิ ปัญหายาเสพติด ปัญหาชีวิตคู่ ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาในการเข้าถึงสังคม ที่สะท้อนออกมาอย่างชัดเจน ตัวละครจะมีการผ่านชีวิตไปอย่างยากลำบากในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น และเป็นที่น่าสังเกตอีกประการคือตัวละครทุกตัวสามารถเข้าถึงได้ มีบทบาทและสถานภาพทางสังคมที่เป็นเป็นชนชั้นกลาง อาชีพพนักงานบริษัท ศิลปิน และแม่บ้าน ทั้งยังมีชีวิตความเป็นอยู่ธรรมดาที่พบเห็นได้โดยทั่วไปในสังคมคนไทยอีกด้วย และที่สำคัญ ภาพยนตร์ทุกเรื่องจะมีเหตุการณ์ที่ตัวละครต้องตกเป็นเหยื่อของสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายหรือคนชั่วเสมอ

3. มุมมองและทัศนคติของตัวละคร

มุมมองและทัศนคติของตัวละครเอกทั้งชายและหญิงในภาพยนตร์แสดงออกอย่างชัดเจนในการคิดแบบคนไทย คือการมองโลกในแง่ดี แต่หากตัวละครได้ประสบพบเจอเรื่องเลวร้าย ก็จะไปเปลี่ยนทัศนคติในการใช้ชีวิตทันที ตัวละครมักจะไม่แสดงออกในด้านเดียว คืออย่างเดียว หรือเลวอย่างเดียว ไม่มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ เปรียบเหมือนเหรียญที่มีสองด้านทั้งดีและเลว อีกทั้งตัวละครยังสะท้อนทัศนคติต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างเด่นชัดว่าคนไทยมักจะมีติดกับความเคยชินแบบเดิมๆ เคยทำมาอย่างไรก็จะทำอยู่อย่างนั้น ไม่ค่อยมีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลง และยังสะท้อนถึงวิธีการแก้ไขปัญหาของตัวละครที่แสดงให้เห็นว่าคนไทยไม่ค่อยมีแผนการรองรับเวลาเกิดปัญหา แต่จะรอให้เกิดก่อนแล้วค่อยหาทางแก้ไขแบบเฉพาะหน้า นอกจากนี้ตัวละครเอกทุกตัวยังสะท้อนให้

เห็นถึงแง่คิดคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม และประเพณีของคนไทยที่แทรกอยู่ในบทละครและอุปนิสัยของตัวละคร ที่เห็นได้ชัดเจน ได้แก่เรื่องของความซื่อสัตย์สุจริต ความมีศีลธรรม และความซื่อทั้งทางพุทธและทางไสยศาสตร์แบบไทยอีกด้วย

สไตล์การแสดงที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทย

ในการวิเคราะห์สไตล์การแสดงนั้น วิเคราะห์ได้จากการแสดงออกทางร่างกาย การแสดงออกทางการใช้เสียง การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก การสร้างตัวละครและบทบาทของตัวละคร ที่ผ่านมามีการถกเถียงกันถึงสไตล์การแสดงของไทยทั้งที่ดีและไม่ดี แต่สำหรับในภาพยนตร์ทั่วไปนั้นยังคงมีการแสดงที่ไม่สมจริงหรือการแสดงที่เรียกว่า over acting อยู่มาก ได้แก่ การเคลื่อนไหวที่มากผิดธรรมชาติ การพูดที่ตะเบ็งเสียงหรือผิดธรรมชาติ การแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่พอดี มากหรือน้อยเกินไป รวมถึงการแสดงที่ยังไม่เข้าถึงบทบาทหรือการตีความของนักแสดงที่ผิดไป แต่พบว่าในภาพยนตร์ไทยที่นักแสดงนำได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงษ์นั้น นักแสดงแสดงออกอย่างมีสไตล์การแสดงค่อนข้างสมจริงและเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นการแสดงที่ดีตรงกับทัศนะของผู้เกี่ยวข้องทางการแสดงทุกคนอยากให้เป็น ถึงแม้จะมีข้อบกพร่องที่ต้องปรับปรุงอยู่บ้าง อาทิ การพูด การแสดงออกทางอวัจนภาษา และการสวมบทบาทเป็นตัวละคร

ทัศนะของผู้เกี่ยวข้องกับผู้แสดงและสไตล์การแสดง

จากการศึกษาทัศนะของผู้เกี่ยวข้องกับผู้แสดงและสไตล์การแสดง ผู้วิจัยพบว่า

การแสดงที่เรียกว่า “แสดงดี” หรือ “แสดงเก่ง” ในทัศนะของเหล่าผู้กำกับ นักแสดง นักวิชาการ และผู้เกี่ยวข้องนั้น หมายถึงการแสดงที่เป็นธรรมชาติ การมี test ดีซึ่งมาจากประสบการณ์ ความสมจริง (Realistic) การไม่เสแสร้ง และการมีความสมดุล ความพอดี ไม่มากไม่น้อย ไม่ขาด ไม่เกิน

ความงามที่เกิดจากการแสดงที่ว่าดีเกิดจากสิ่งต่อไปนี้ ได้แก่ ความลงตัวของทุกฝ่ายที่ร่วมมือกัน ไม่ใช่แค่นักแสดงเพียงคนเดียว เกิดจากสมาธิที่มาจากตัวนักแสดง เกิดจากความมีเอกลักษณ์ของนักแสดง เกิดจากการที่สื่อกำหนดว่าดี/หลายคนเห็นพ้องต้องกันว่าดี/งาม เกิดจากการที่นักแสดงไม่ฝืนธรรมชาติ และเกิดจากความหลากหลาย ความแตกต่าง ที่แล้วแต่คนจะมอง

ส่วนวิธีการที่จะถ่ายทอดอารมณ์/สื่ออารมณ์ออกไปสู่ผู้ชมทำได้โดยการมีสมาธิจดจ่อเป็นอันดับแรก ต้องไม่มึนคืดและเปิดรับสิ่งที่จะต้องเป็นแล้วถ่ายทอดอารมณ์ออกไป เข้าใจตัวเอง เข้าใจสิ่งที่ตนเป็น แล้วถ่ายทอดออกไป ต้องพยายามเข้าใจตัวละคร เข้าใจบทบาท และเข้าใจผู้กำกับในสิ่งที่ตัวละครและผู้กำกับต้องการ รวมถึงสามารถใช้จินตนาการในการสร้างตัวละคร และพยายามถ่ายทอดจินตนาการนั้นออกไป

บทสรุป

การมีคุณสมบัติของนักแสดงที่ดี นอกเหนือจากการแสดงเก่งหรือแสดงดี ควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ คือการมีวินัยในการทำงาน ตรงต่อเวลา มีความตั้งใจ มีความพยายาม รู้จักแบ่งปันให้คนรอบข้าง มีการทำงานเป็นทีมที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี และต้องสามารถดูแลตัวเอง ไม่ทำตัวให้เป็นข่าวในทางลบ และนักแสดงที่ดีอาจต้องมีความรอบรู้ในเรื่องอื่นๆ เช่น การเล่นดนตรี กีฬาบางประเภท แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ไม่ได้ เพราะสามารถหาใช้แทนได้ในปัจจุบัน

ส่วนจุดบกพร่องของนักแสดงไทยที่ควรแก้ไขมากที่สุด ได้แก่ เรื่องของการทำตามกันมาจนเป็นตัวละครที่คนเดาได้ (Type Character) ขาดความเป็นธรรมชาติ นักแสดงหลายคนยังแสดงออกมาเป็นตัวเอง การอ่อนต่อการฝึกฝนอย่างดีก่อนแสดง การไม่ฟังคูสมทนาและไม่ตีความบทละคร สมานิสัน มีปัญหาเรื่องการพูด เช่น คำควบบก้า การออกเสียง รวมถึงการเล่นไม่เป็นธรรมชาติหรือ over acting

เอกลักษณ์ในการแสดง (acting) ของไทยที่เห็นเด่นชัดได้แก่ บทบาทในละครที่เป็นวัฒนธรรมของไทยที่ต้องมี เช่น การวิ่ง การตบจูบ กริยา ท่าทาง คำพูดของตัวละคร การเป็นตัวละครถือได้ว่าเป็น type character นางอิจฉาร้ายมาก นางเอกใสซื่อมาก พระเอกไม่ฉลาด ในทุกเรื่องการแสดง และตอนจบต้องจบแบบมีความสุข (happy ending)

ส่วนหลักการทำงานในวงการบันเทิงผู้เกี่ยวข้องให้ทัศนะว่านักแสดงต้องมีวินัย รู้จักพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ต้องตระหนักถึงความเป็นทีม และความรับผิดชอบสำคัญที่สุด

ความรู้สึกที่สวมบทบาทเป็นตัวละครที่ไม่ใช่ตนเอง นักแสดงให้ความเห็นแตกต่างกัน นักแสดงบางคนกล่าวว่าสามารถลืมความเป็นตัวเองได้อย่างสมบูรณ์ นักแสดงส่วนหนึ่งกล่าวว่า เป็นตนเองไม่เกินครึ่งหนึ่ง มีความรู้สึกเป็นตัวอยู่ข้าง มีความรู้สึกถึงบริบทรอบข้าง เช่น ตากล้อง ช่างไฟ ผู้กำกับ แต่ก็ยังสามารถควบคุมให้ตัวละครดำเนินต่อไปตามบทบาทได้

ผู้กำกับ นักแสดง และนักวิชาการส่วนใหญ่มองการตัดสินรางวัลนักแสดงนำภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ว่ามีความเหมาะสมดี การตัดสินของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิถือเป็นขั้นสูงสุด และรางวัลนี้เป็นรางวัลที่คนภาพยนตร์ยอมรับอยู่แล้ว และมีการแสดงที่ชนะของการตัดสินนักแสดงยอดเยี่ยมว่าควรพิจารณาจากการเข้าถึงบทบาทของตัวละครตัวที่ถ่ายทอด การสื่ออารมณ์ให้คนดูเข้าใจและรับรู้ การสวมบทบาทได้คงที่ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ความเป็นธรรมชาติ (Realistic) และพิจารณาจากความยากง่ายของบทบาทที่ได้รับ

การวิจัยเรื่อง ตัวละครและสไตล์การแสดงในบริบทและวัฒนธรรมไทย : กรณีศึกษาภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ มุ่งเน้นที่การศึกษาลักษณะตัวละครที่พบในภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ วิเคราะห์สไตล์การแสดงที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ รวมถึงการศึกษาทัศนะของนักวิชาการ นักแสดง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและสไตล์การแสดงที่ดี เพื่อช่วยให้นักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องในภาคส่วนต่างๆ ในด้านการแสดงเข้าใจถึงรูปแบบการแสดงในวงการภาพยนตร์ในปัจจุบันที่แท้จริง โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาตัวละครและสไตล์การแสดงภาพยนตร์ในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย และได้ศึกษาการแสดงจากกรณีศึกษาบทภาพยนตร์แสดงของนักแสดงที่ได้รับรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ ครั้งที่ 12-21 (ปี 2545-2554) ในบทบาทของตัวละครหลัก (Main Character) ทั้งชายและหญิง ผู้วิจัยได้มุ่งประเด็นการศึกษาวิเคราะห์ตัวละครในภาพยนตร์ไทย สไตล์การแสดงของนักแสดง และทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการแสดงที่มีต่อการแสดงไทยในปัจจุบัน ซึ่งประเด็นทางการแสดงภาพยนตร์เหล่านี้ยังไม่มีการศึกษาในประเทศไทยอย่างแพร่หลายนัก

ผลการวิเคราะห์ของลักษณะตัวละครนำในภาพยนตร์ไทย ทั้งสามด้าน (ลักษณะทางการภาพ ภูมิหลังสภาพแวดล้อม และมุมมองและทัศนคติของตัวละคร) พบว่า ลักษณะทางกายภาพของตัวละครนำชายและนำหญิงในภาพยนตร์ไทย มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ตัวละครนำชายจะมีลักษณะเป็น Hero ที่เก่งและสมบูรณ์แบบ และตัวละครนำหญิงจะมีลักษณะเป็นสุภาพสตรีสาวสวย ในด้านภูมิหลังและสภาพแวดล้อมของตัวละครทั้งหญิงและชายในภาพยนตร์ไทยนั้นมักจะประสบปัญหาอย่างหนักหน่วงในด้านใดด้านหนึ่งของชีวิต และในด้านมุมมองและทัศนคติของตัวละครพบว่า ตัวละครนำส่วนใหญ่มักมองโลกในแง่ดี แต่หากตัวละครได้ประสบพบเจอเรื่องเลวร้าย ก็จะเปลี่ยนทัศนคติในการใช้ชีวิตทันที และมักจะแสดงออกในด้านเดียว คืออย่างเดียว หรือเลวอย่างเดียว ไม่มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์เหมือนเหรียญที่มีทั้งสองด้าน ทั้งดีและเลว

ผลการวิเคราะห์สไตล์การแสดงนั้นพบว่า นักแสดงมีสไตล์การแสดงค่อนข้างสมจริงและเป็นธรรมชาติ ดังที่ สดานิสลาฟ สกีกี้ซึ่งถือว่าเป็นผู้ทรงอิทธิพลในด้านการแสดงแนวใหม่ ได้สอนให้เรารู้ถึงมนุษย์ที่แท้จริง โดยเน้นการสังเกตจากความจริงและการฝึกอารมณ์ความรู้สึกจากฐานแห่งความจริง ให้แสดงออกมาเป็นกริยาท่าทางเสียงพูดอย่างชีวิตจริง [8] และสิ่งที่ สดานิสลาฟสกีกี้กล่าวนี้ก็ตรงกับทัศนะของผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องทางการแสดงแต่อย่างไรก็ตาม สไตล์การแสดงของตัวละครในภาพยนตร์ไทยที่สมจริงนี้อาจจะมีข้อบกพร่องในเรื่องของการพูด การแสดงออกทางอวัจนภาษา และการสวมบทบาทเป็นตัวละคร ซึ่งผลของการวิจัยนี้อาจจะสามารถเป็นหนึ่งในข้อมูลที่สำคัญสำหรับนักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงของไทยต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการทำวิจัยเรื่องตัวละครและสไตล์การแสดงในบริบทและวัฒนธรรมไทย : กรณีศึกษาภาพยนตร์ไทยที่ได้รับรางวัลแห่งชาติสุพรรณหงส์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. การวิจัยครั้งต่อไปนักวิจัยอาจจะทำการศึกษาการแสดงของนักแสดงละครโทรทัศน์ไทย ซึ่งในการวิจัยนี้ไม่ได้กำหนดขอบเขตครอบคลุมไว้
2. การศึกษาเกี่ยวกับการแสดงนี้ควรจะได้รับ การสนับสนุนจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้ทางวิชาการในด้านนี้ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

รัฐบาลควรเข้ามามีบทบาทในการสนับสนุนและกระตุ้นการพัฒนาการแสดงภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจัง นอกจากเป็นการเผยแพร่อัตลักษณ์ของไทยแล้ว ยังเป็นส่วนหนึ่งการขยายอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในเชิงธุรกิจของประเทศอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- [1] ศีตาเรตคอร์ด. (2535). การประกวดภาพยนตร์แห่งชาติ. กรุงเทพฯ : พ่อให้มา.
- [2] ไฮเตฟ บลูเรย์ ดีวีดี โฮมเธียเตอร์คอม. (2551). การแจกรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติสุพรรณหงส์ของสมาพันธ์ภาพยนตร์ไทย. สืบค้นเมื่อ 29 มีนาคม 2551, จาก www.forum.thaidvd.net.
- [3] สดใส พันธุมโกมล. (2538). ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [4] สุทธาสินี พุทธิพันธ์. (2552, 1 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย ปรวิ้น แพทยานนท์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [5] ศิริลักษณ์ ผ่องโชค. (2552, 10 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย ปรวิ้น แพทยานนท์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [6] พรชิตา ณ สงขลา. (2552, 29 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย ปรวิ้น แพทยานนท์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [7] อธิชา พงศ์ศิลป์พัฒน์. (2552, 29 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย ปรวิ้น แพทยานนท์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [8] มัทนี รัตน์. (2549). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการกำกับการแสดงละครเวที. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- [9] Roland Barthes. (1979). *Mythologies*. translated by Richard Howard. *The Eiffel Tower and Other Mythologies*. New York: Hill and Wang.
- [10] ศุภชัย สิงยะบุศ. (2553, 6 กันยายน). สัมภาษณ์โดย ปรวิ้น แพทยานนท์ ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

